

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 41 0 Rs 095320 25 Rev
Sarajevo, 15.07.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Mirsade Čaušević-Dučić, kao predsjednice vijeća, Jasminke Kubat i Amele Mahić Samardžić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. N. Z. iz M., ..., 2. T. Č. iz M. G., Ulica..., 3. S. G. iz T., Ulica..., 4. Lj. C. iz P., Općina L., ..., 5. S. I. iz T., Ulica ... i 6. A. O. Iz L., Ulica..., koje zastupa punomoćnica Sabina Hota Čatović, advokatica iz Sarajeva, protiv tuženog Kantona Sarajevo, Općinskog suda u Sarajevu, koga zastupa zakonski zastupnik Pravobranilaštvo Kantona Sarajevo, Ulica Branilaca Sarajeva broj 21., Sarajevo, radi utvrđenja diskriminacije i naknade štete, vrijednost spora 15.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj: 41 0 P 095320 24 Rsž od 21.01.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 15.07.2025. godine, donio je sljedeću

R J E Š E N J E

Revizija se usvaja, nižestepene presude ukidaju i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 Rs 095320 22 Rs od 20.09.2024. godine, stavom prvim izreke primljeno je na znanje povlačenje dijela tužbenog zahtjeva kojim su tužitelji tražili da se ponište rješenja Općinskog suda u Sarajevu i to: Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001000406 od 01.06.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužiteljice N.Z. broj: 065-0-Su-21-001404 od 20.07.2021. godine; Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001 039 od 01.05.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužitelja T.Č. broj: 065-0-Su-21-001391 od 16.07.2021. godine; Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001039 od 01.05.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužiteljice S.G. broj: 065-0-Su-21-001391 od 17.08.2021. godine; Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001 000 406 od 01.06.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužiteljice LJ.C. broj: 065-0-Su-21-001406 od 21.07.2021. godine; Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001406 od 01.06.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužitelja S.I. broj: 065-0-Su-21-001405 od 21.07.2021. godine; i Rješenje Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-Su-21-001000406 od 01.06.2021. godine i rješenje kojim se odbija prigovor tužitelja A.O. broj: 065-0-Su-21-001391 od 16.07.2021. godine.

Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim su tražili da se utvrdi da je tužena povrijedila pravo na jednako postupanje prema tužiteljima od 1- 6 i to u odnosu na druge uposlenike-imenovana lica u pravosudnim institucijama u Bosni i Hercegovini, kojim se utvrđuje i priznaje pravo na naknadu stvarno nastalih troškova prijevoza iz mjesta prebivališta do mjesta rada, te da se naloži tuženom Kantonu Sarajevo, Općinskom

sudu u Sarajevu, da u roku od 15 dana izvrši radnje kojima se uklanja diskriminacija, tako da tužiteljima nadoknadi materijalnu štetu nastalu neisplaćivanjem naknade za prijevoz u iznosu troška 4 vikend karte mjesečno, a kako je to učinjeno prema ostalim imenovanim licima u pravosudnim institucijama tako da tužiteljima isplati štetu koja po visini odgovara razlici između stvarno utvrđenih troškova prijevoza (sedmične vikend karte i gradski prijevoz) i isplaćenih mjesečnih troškova u skladu sa osporenim rješenjima (samo gradski prijevoz), sa zakonskim zateznim kamatama na svaki pojedinačni iznos glavnog potraživanja, obračunat počev od dana prispjeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate, i to: 1. N.Z. za period od 15.02.2021. godine do 01.08.2022. godine ukupan iznos od 3.024,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama prema pojedinačno preciziranim iznosima u izreci, 2. T.Č. za period od 01.05.2021. godine do 31.03.2023. godine ukupan iznos od 4.912,80 KM sa zakonskim zateznim kamatama prema pojedinačno preciziranim iznosima, 3. S.G. za period od 01.05.2021. godine do 01.08.2022. godine ukupan iznos od 2.832,00 KM sa zakonskim zateznim kamata prema pojedinačno preciziranim iznosima, 4. L.J.C. za period od 15.02.2021. godine do 01.08.2022. godine ukupan iznos od 3.240,00 KM sa zakonskim zateznim kamata prema pojedinačno preciziranim iznosima, 5. S.I. za period od 15.02.2021. godine do 01.08.2022. godine ukupan iznos od 3.398,40 KM sa zakonskim zateznim kamata prema pojedinačno preciziranim iznosima i 6. A.O. za period od 01.05.2021. godine do 01.08.2022. godine ukupan iznos od 2.400,00 KM sa zakonskim zateznim kamata prema pojedinačno preciziranim iznosima, kao i da obaveže tuženog da tužiteljima naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana.

Stavom trećim izreke obavezani su tužitelji da tuženom naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 1.800,00 KM, u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Zenici broj: 41 0 Rs 095320 24 Rsž od 21.01.2025. godine žalba tužitelja je odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 9.000,00 KM.

Protiv drugostepene presude zajedničku reviziju su blagovremeno izjavili tužitelji zbog, kako to proizlazi iz navoda revizije, povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud reviziju usvoji i nižestepene presude preinači tako što će usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti, odnosno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 840,00 KM plus uvećanje po članu 27. Advokatske tarife i PDV-a 17%.

Tuženi nije podnio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci.

Revizija je osnovana.

U ovoj fazi postupka nije sporno da su tužitelji na osnovu odluka Visokog sudskog i tužilačkog vijeća BiH imenovani za stručne saradnike Općinskog suda u Sarajevu, da su u utuženim periodima za vrijeme rada u Općinskom sudu u Sarajevu tokom radne sedmice svi tužitelji boravili u Sarajevu, da je mjesto prebivališta svih tužitelja od mjesta rada udaljeno više od 70 kilometara, da tužiteljima nije isplaćivana naknada za troškove u visini 4 vikend karte za prevoz do Sarajeva vikendom do mjesta prebivališta i nazad, te da je tužiteljima na ime troškova

¹ „Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

prevoza isplaćivana naknada troškova prevoza na posao i sa posla u visini mjesečne karte gradskog prevoza.

Prvostepeni sud je utvrdio, a drugostepeni sud prihvatio pravilnim utvrđenja da tuženi time, što tužiteljima nije priznao pravo na naknadu troškova prevoza na posao i sa posla u iznosu troška 4 vikend povratne karte mjesečno, od mjesta prijavljenog stalnog prebivališta tužitelja do mjesta rada, nije postupio diskriminirajuće i različito u odnosu na druge zaposlene radnike i imenovana lica u pravosudnim institucijama u Bosni i Hercegovini. Prednje stoga što iz odredbi zakona, kolektivnih ugovora i uredbi koje regulišu plaće i naknade koje nemaju karakter plaće državnih službenika i namještenika, te drugih zaposlenih u organima uprave, izvršne i sudske vlasti u Kantonu Sarajevo, proizilazi da istim nije ni priznato pravo na naknadu troškova prevoza na posao i sa posla na način kako to tužitelji traže u ovom postupku, tj. u visini 4 vikend povratne karte na relaciji od mjesta prebivališta do mjesta rada, niti je ova naknada propisana na ovaj način, te nalaze da tuženi donošenjem pobijanih rješenja nije stavio tužitelje u nepovoljniji položaj u odnosu na zaposlenike i imenovana lica u organima vlasti Kantona Sarajevo. Smatraju da navedeno proizilazi iz odredbe člana 4. Uredbe o naknadama koje nemaju karakter plaće (Službene novine Federacije BiH, broj: 63/10,22/11,51/12, 99/22,15/23 i 68/23, u daljem tekstu Uredba). Slijedom toga zaključuju da ostaje potpuno nejasno na koju kategoriju zaposlenika u pravosudnim institucijama misle tužitelji kada navode da postoji drugačije postupanje, jer ova naknada nije nikome priznata, te u tom smislu cijene paušalnim navode tužitelja da postoji različit tretman predsjednika Općinskog suda u Sarajevu u odnosu na tužitelje, jer tužitelji nisu dokazali kome je predsjednik Općinskog suda u Sarajevu tu naknadu priznao, da bi se moglo govoriti o različitom tretmanu. Iz tih razloga nižestepeni sudovi su odbili tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije, za otklanjanje diskriminacije, te za naknadu štete.

Pitanje diskriminacije i zaštita od iste uređeni su odredbama Zakona o zabrani diskriminacije² – dalje ZZD, koji u odredbi čl. 2. te čl. 3. definira što je diskriminacija, dok odredbom člana 11. - 18. tog Zakona je uređeno ostvarivanje zaštite diskriminacijom povrijeđenog prava.

Za pravilnu primjenu materijalnog prava tužitelji su bili u obavezi učiniti vjerovatnim postojanje diskriminacije da su stavljeni u nepovoljniji položaj u odnosu na druga lica ili grupu u pogledu isplate troškova prevoza za dane vikenda. U tom slučaju teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije leži na protivnoj strani.

Osnovano tužitelji u reviziji ukazuju na niz povreda parničnog postupka prilikom utvrđenja činjenica relevantnih za pravilnu primjenu materijalnog prava, koje drugostepeni sud nije otklonio, a o nekim se nije ni izjasnio, a koje su uticale na donošenje zakonite i pravilne odluke. Na taj način i drugostepeni sud je počinio povredu odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP-a.

Polazeći od razloga revizije, među strankama je sporno, pripada li tužiteljima pravo na predmetne naknade troškova prevoza na posao i sa posla u iznosu troška 4 vikend povratne karte mjesečno, za period do donošenja Zakona o izmjenama i dopuni Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine

² “Službeni glasnik BiH”, broj: 59/09 i 66/16

Federacije BiH“, broj: 61/22) kada su bile drugačije regulirane ove naknade, te nakon tog perioda.

Odredbom člana 6b) Zakona o izmjenama i dopuni Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine³ („Službene novine F BiH“, broj 55/13) propisano je da naknada za prijevoz na posao i s posla sudiji, tužiocu i stručnom saradniku kome nije organiziran službeni prijevoz na posao i s posla, a čije je mjesto stanovanja od mjesta rada udaljeno najmanje 2 km, pripada naknada za troškove prijevoza u visini mjesečne karte gradskog, prigradskog i međugradskog prometa. U međugradski promet spadaju mjesta koja su udaljena od mjesta rada preko 70 km.

Dakle, prema prednje navedenoj odredbi Zakona o izmjenama i dopuni Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine stručnom saradniku pripada pravo na naknada troškova prijevoza u visini mjesečne karte međugradskog prometa u koji spadaju mjesta koja su udaljena od mjesta rada preko 70 km. Saglasno ovoj zakonskoj odredbi tužitelji su mogli potraživati samo visinu mjesečne karte međugradskog prometa, ali ne i naknade troškova prevoza na posao i sa posla u iznosu troška 4 vikend povratne karte mjesečno.

Zakonom o izmjenama i dopuni Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine⁴ (Službene novine Federacije BiH“, broj 61/22) propisano je da naknada za prijevoz na posao i s posla sudiji, tužiocu i stručnom saradniku kome nije organiziran službeni prijevoz na posao i s posla, a čije je mjesto stanovanja od mjesta rada udaljeno najmanje 2 km, pripada naknada za troškove prijevoza u visini mjesečne karte gradskog, prigradskog i međugradskog prometa. U međugradski promet spadaju mjesta koja su udaljena od mjesta rada do 70 km.

Članom 6d) istog Zakona propisano je da sudije, tužioci i stručni saradnici iz člana 4. ovog zakona čije je mjesto prebivališta udaljeno više od 70 kilometara od mjesta suda i tužilaštva u kojem obavljaju dužnost imaju pravo na naknadu troškova za odvojeni život od porodice i naknadu troškova smještaja u mjestu rada čiju visinu će posebnim propisom utvrditi Vlada Federacije Bosne i Hercegovine za Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine i Federalno tužilaštvo, a nadležne vlade kantona za općinske sudove, kantonalne sudove i kantonalna tužilaštva.

Ovim izmjenama koje su stupile na pravnu snagu 15.08.2022. godine, od kada su ove izmjene u primjeni, tužitelji su izgubili pravo da potražuju troškove prevoza, obzirom da od mjesta rada do mjesta stanovanja njihova udaljenost prelazi preko 70 kilometara. Međutim izvođenjem iz ovog prava, zakonodavac je tužitelje uveo u drugo pravo, pa je u tom slučaju zakonom propisano da tužitelji čije je mjesto prebivališta udaljeno više od 70 kilometara od mjesta suda i tužilaštva u kojem obavljaju dužnost imaju pravo na naknadu troškova za odvojeni život od porodice i naknadu troškova smještaja u mjestu rada čiju visinu će posebnim propisom utvrditi Vlada Federacije Bosne i Hercegovine za Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine i Federalno tužilaštvo, a nadležne vlade kantona za općinske sudove, kantonalne sudove i

³ "Službene novine Federacije BiH", broj: 72/2005, 22/2009, 27/2012 - odluka US, 55/2013, 102/2013 - autentično tumačenje, 55/2017 - odluka Ustavnog Suda i 61/2022)

⁴ "Službene novine Federacije BiH", broj: 72/2005, 22/2009, 27/2012 - odluka US, 55/2013, 102/2013 - autentično tumačenje, 55/2017 - odluka Ustavnog Suda i 61/2022)

kantonalna tužilaštva. U postupku nije utvrđeno da li su tužitelji prema ovim izmjenama od 15.08.2022. godine ostvarili pravo na troškove za odvojeni život i naknadu troškova smještaja.

Za oba perioda tužitelji potražuju troškove prevoza na posao i sa posla u iznosu troška 4 vikend povratne karte mjesečno, od mjesta prijavljenog stalnog prebivališta tužitelja do mjesta rada, smatrajući da odbijanjem prednje isplate su tužitelji diskriminirani u svom pravu, jer su ta prava priznata Zakonom o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine⁵ i to članom 18a stav 1. i 2., te Odlukom o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz s posla u institucijama BiH⁶ (Službeni glasnik BiH, broj 72/17). Kao uporednu grupu navode sudije, tužitelje i stručne saradnike u Sudu BiH i Tužilaštvu BiH.

U toku postupka, prvostepeni sud je cijenio Zakon o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine, te kao uporednu grupu uzeo tužitelje, sudije, te stručne saradnike na federalnom i kantonálnom nivou, te propise na nivou Kantona Sarajevo, pri tom ne cijeneći niti dovodeći u vezu uporednu grupu na koju se tužitelji pozivaju, niti Zakone i odluke, kojim tužitelji dokazuju da je prema njima učinjena sistemska diskriminacija, različitim načinom propisivanja naknada za troškove prevoza.

Iako je prvostepeni sud izvodio dokaze na prednje okolnosti, osnovano se revizijom ukazuje da iste, kao pravno relevantne za odluku o diskriminaciji i naknadi štete iz iste, nije cijenio. Tužitelji su na ove propuste ukazivali u žalbi, a drugostepeni sud se o tim žalbenim navodima nije izjasnio.

Revidenti prigovaraju da zaključak suda o nepostojanju diskriminacije, nema uporišta u Zakonu o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine, te u Odluci o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz s posla u institucijama BiH, jer je upravo ovim propisima sudijama, tužiteljima i stručnim saradnicima na nivou suda i tužilaštva BiH ista priznata, te da slijedom toga ne stoji zaključak prvostepenog i drugostepenog suda da je nejasno na koju kategoriju zaposlenika u pravosudnim institucijama misle tužitelji kada navode da postoji drugačije postupanje, pogrešno tako zaključujući da ova naknada nije nikome priznata. Takav zaključak je prihvatio i drugostepeni sud, na koji način je tuženom onemogućeno raspravljanje pred sudom, što se u reviziji osnovano prigovara. O propustu u ocjeni ovih dokaza revidenti iznose da je na iste ukazivano i u žalbi, ali da se drugostepeni sud ni o tome nije izjasnio.

Članom 18a. stav 1. Zakona o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine propisano je da sudije i tužioci, kao i stručno osoblje iz člana 17. ovog zakona imaju pravo na naknadu troškova prevoza na posao i prevoz sa posla. Stavom 2. istog člana je propisano da pravo na naknade iz stav 1. ovog člana sudije, tužioci i stručno osoblje iz člana 17. ovog zakona ostvaruju u skladu s odgovarajućim odredbama Zakona o platama i naknadama u institucijama Bosne i Hercegovine kao i podzakonskim aktima donesenim na osnovu ovih odredaba.

Odlukom o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz na posao i prijevoz s posla u institucijama BiH, članom 3. stav 1. tačka b, propisano je da zaposlenim u

⁵ "Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", broj: 90/2005, 40/2008 - odluka Ustavnog Suda, 77/2020 i 79/2024

⁶ "Službeni glasnik BiH", broj: 72/17

institucijama BiH iz tačke a) ovog stava koji ne putuje dnevno od mjesta rada do mjesta prebivališta, kao i zaposlenim čije je mjesto rada udalje od mjesta prebivališta 80 i više kilometara, pripada sedmična naknada za svaku radnu sedmicu u kojoj je zaposleni ostvario minimalno jedan dolazak na posao i odlazak sa posla. Broj sedmičnih naknada na mjesečnom nivou ne može biti veći od 4, 5.

Opravdano revidenti upućuju i na ovu povredu jer se o prednjem nije izjasnio ni prvostepeni ni drugostepeni sud, a posebno uzimajući u obzir, da nisu cijenili uporednu grupu, kod ocjene da li su tužitelji diskriminirani.

Naime, odlučujući u ovom postupku oba nižestepena suda zanemarujući odredbu člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije, te primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 8. ZPP-a, propustili su ocijeniti da li uporedna grupa na koju se tužitelji pozivaju (sudije, tužitelji i stručni saradnici u Sudu i Tužilaštvu BiH) su uporedna grupa koja u pogledu isplate troškova prevoza za dane vikenda potvrđuje postojanje sistemske diskriminacije, propuštaju da cijene da li ova različitost u propisivanju naknade za prevoz na držanom nivou i federalnom nivou (kao normativnih akata), su u tom dijelu diskriminirajuće norme ili ova različitost u propisivanju ovih naknada ima svoje opravdanje kod zakonodavca. Propuštaju da cijene da li sama činjenica što zakoni na nivou Federacije za sudije, tužitelje i stručne saradnike propisuju pravo na naknadu troškova prevoza za udaljenost do 70 kilometara i u tom slučaju pravo na mjesečnu kartu na ime cijene prevoza, dok se sudijama, tužiteljima i stručnim saradnicima na nivou Suda i Tužilaštva BiH ova naknada propisuje za udaljenost do 80 kilometara, te daje izbor da sudija, tužilac i saradnik bira između mjesečne karte prevoza, te umjesto iste, naknadu prijevoza za dane vikenda, isto čini dovoljan osnov za utvrđenje postojanja normativne diskriminacije (u propisivanju ove naknade). Ove činjenice na kojima su tužitelji zasnovali svoj tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije, nižestepeni sudovi su trebali sagledati u svjetlu odredbe člana 15. stav 1. ZZD, a što nižestepeni sudovi zbog pogrešne primjene odredbe člana 15. ZZD nisu učinili, a što je imalo za posljedicu da se pravilnost pobijane presude za sada ne može ispitati.

Cijeneći da je diskriminacija nejednako postupanje odnosno stavljanje osobe u nepovoljniji položaj na osnovu određenih karakteristika, a postoji kada se zadovolje elementi postojanja slične ili podudarne grupe odnosno pojedinca, te različito tretiranje prema zabranjenim osnovama bez opravdanja (bez legitimnog cilja ili je cilj neprimjeren), proizilazi da utvrđenje spornih činjenica od kojih je zavisila osnovanost tužbenog zahtjeva je bila dužnost suda, koja u konkretnom slučaju nije ispoštovana.

Raspravno načelo iz odredbe člana 7. stav 1. ZPP-a je u uskoj vezi sa načelom slobodne ocjene dokaza – član 8. ZPP-a. Sud nije vezan nikakvim formalnim zakonskim pravilima prilikom ocjene izvedenih dokaza, jedini kriterij za utvrđenje istinitosti dokaznih sredstava i njihove dokazne snage jeste sudijsko uvjerenje. Međutim, prema članu 8. ZPP-a do svog uvjerenja o bitnim činjenicama koje će uzeti kao dokazane, sud dolazi na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata cjelokupnog postupka. Kada to sud propusti, kao što je slučaj u ovom predmetu, tada to bitno utiče na valjanost i zakonitost odluke. Ovaj propust prvostepenog suda je trebao da otkloni drugostepeni sud u granicama i na način kako to nalaže ZPP, a kada to nije učinjeno, onda i drugostepeni sud čini povredu odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP-a. Zbog toga ukazivanje na povredu odredaba parničnog postupka o kojima je naprijed bilo riječi, bitno je uticalo na donošenje zakonite i pravilne odluke.

Stoga, a slijedom navedenog, na osnovu odredaba iz člana 249. stav 1. ZPP trebalo je obje nižestepene presude ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U nastavljenom postupku prvostepeni sud će polazeći od prethodno izloženih primjedbi, uz pravilnu primjenu odredbi Zakona o zabrani diskriminacije ponovno odlučiti o zahtjevu tužitelja.

Ukidanje odluke o glavnoj stvari povlači i ukidanje odluke o troškovima postupka, o kojima će sud ponovo odlučiti uz glavnu stvar imajući u vidu troškove ranijeg i novog postupka, kao i troškove po reviziji (član 397. stav 3. ZPP).

Predsjednik vijeća
Mirsada Čaušević-Dučić, s.r.